

Identificació de l'element

Denominació: MONESTIR DE SANT BARTOMEU

Clau: A-085

Codi: INC- C009

Grau de protecció: A1 (BIC)

Tipologia: monestir

Ús actual: monestir

Autoria: -

Estil o corrent: Gòtic, Renaixement, Barroc

Identificació espacial

Municipi: Inca

Situació: C/ de les Monges 129 – 131

Coordenades UTM: X: 492253 / Y: 4397446

Altitud: 141 m

Entorn: urbà, situat als afores del poble i a la part més alta de la vila, anomenada del Serral.

Referència cadastral: 2274823DD9927S0001QZ / 2274823DD9927S0002WX

Notes històriques

L'any 1530 les monges jerònimes s'establiren en un monestir situat en el puig de Santa Magdalena, substituint una petita comunitat clarissa instal·lada des de 1491 a l'oratori de Santa Magdalena. Aquest emplaçament, completament aïllat i amb unes condicions de vida

molt difícils, suposava grans incomoditats, i 4 anys més tard decidiren traslladar-se a l'indret actual, molt més pròxim al nucli d'Inca. En aquest lloc existia, des del segle XIII, una església dedicada a Sant Bartomeu, probablement semblant a les anomenades esglésies de repoblació, i de la que es conserva un portal rodó, entre les dues portes laterals de l'església actual i l'espadanya, que probablement és del segle XIV o XV. Aquesta església és probable que es construís sobre una antiga mesquita, però és una dada que encara no està documentada. Aquesta església va servir, probablement, de parròquia a mitjans del segle XVI, mentre s'estava edificant la nova església de Santa Maria la Major.

Al voltant d'aquesta església es va establir el monestir, en unes cases i horts donats pel prevere Martí Cifre "Romaní". El 1538 s'associaren amb el convent de Sant Jeroni de Palma, data que alguns autors admeten com a la data fundacional. Un any després, les monges compraren un hort de terra amb olivar i al 1567 una quarterada de terra a Joana Campins, completant l'extensió que avui ocupa el monestir. El convent es construï, en gran part, a càrrec dels canonges D. Bartomeu Mas i D. Bartomeu Lull. El 1604 entrà en el monestir Sor Clara Andreu, que hi va residir fins al 1628, any en que va morir amb fama de santedat.

Segons consta al registre del Convent, l'any 1604, quan sor Clara Andreu va arribar per primera vegada al convent, el lledoner que hi ha devora l'entrada del monestir ja existia al claustre i hi varen fermar la somera amb què havia arribat des de Ciutat. La religiosa hi va tenir una relació molt especial, i des de la seva mort, el 1628, s'ha considerat aquest lledoner com una relíquia.

Entre els segles XVI i XVII es va anar bastint el conjunt conventual, el cenobi s'enriquí amb obres dels pintors Mateu López, pare i fill, i al 1667 s'iniciaren les obres de l'actual església, quan es va esbucar l'anterior; el 30 de març 1671 es va beneir la nova església, però no es va acabar fins el 1702.

El convent, per la llei de desamortització de 1837 va perdre les finques de Son Capó, situada a la dreta del convent, i Es Campet, que confrontava amb la part baixa de l'hort.

Durant el segle XIX es feren algunes intervencions a l'interior de l'església, com per exemple emblanquinar tot l'interior, enrajolar el cor o construir una nova escala del cor (tot duit a terme el 1886). Al 1918, l'església va patir una nova restauració que va desvirtuar el seu aspecte original, ja que es va decorar el seu interior amb pintures, per iniciativa del capellà del monestir Guillem Pujades Ferrer.

El 1995 es va dur a terme la restauració de la clastra i l'espadanya, que havia estat danyada per un llamp. Durant aquesta restauració es va descobrir el portal medieval de la primitiva església. El 1998 e s'acabaren les obres de restauració de l'interior de l'església i aquesta va recobrar, en part, el seu estat original.

Des de sempre, les monges del Serral, com també se'ls coneix, han treballat en diverses activitats artesanies per a poder subsistir, com els congrets, una espècie de pastís dolç.

Descripció de l'element

Descripció estructures: el monestir presenta una estructura austera: el conforma un conjunt d'edificis d'una sola vessant organitzats en torn a una clastra d'accés i de dos patis, el de les cel·les i el del pou de la Venerable, així com un hort situat a la part sud del conjunt.

El primer buc presenta planta baixa i primer pis; menys a l'ala de migjorn que, a més a més, presenta un porxo de dalt. El segon buc, presenta planta baixa i dos pisos a l'ala nord. Al sud hi ha un hort.

A la clastra s'accedeix per un gran portal d'arc de mig punt, semblant a un arc triomfal, recobert per una volta de canó i rematat per una teulada i una creu de ferro a la part superior. La clastra té una cisterna central, amb el coll de pedra viva i base octogonal, i un gran arbre devora el portal d'accés, conegut com el Lledoner de les Monges Tancades o Lledoner de Sor Clara Andreu. Aquest lledoner té uns 10 metres d'alçada i un diàmetre de tronc d'1 metre. Durant el creixement, la soca, possiblement vençuda pels anys i per un gran forat que té a l'interior, s'ha anant tombant fins a recolzar-se sobre una paret.

Entorn d'aquesta clastra s'organitzen una sèrie d'edificis:

- A llevant, trobam les cases del capellà i dels donats.
- Al nord hi ha el frontis de l'església, adossada al convent.
- Al nord-oest hi ha la porta del torn, des d'on s'accedeix actualment al monestir, on es trona el parlador, conservant-se l'antic torn de fusta.
- A ponent hi ha el frontis del convent
- A migjorn es troba la part més reformada, que acull l'edifici de l'albergueria, amb planta baixa, pis i porxo.

Les cases del capellà i dels donats formen un conjunt de tres cases. L'entrada de la casa del capellà es troba situada devora l'església i es troba protegida per un trencaigües de teules, de gran volada, amb un finestró sobre ell. A més, hi ha un altre portal rodó i dues finestres rectangulars a la planta pis, tot ell amb una petita carrera davant, amb una zona enjardinada i dos graons que ho aïllen de la resta de la clastra. La resta de les cases presenten dos portals de llinda, una finestra rectangular i un finestró a la planta porxo. Dos bancs de pedra es troben adossats a la paret.

L'església es troba al costat nord de la clastra, davant el portal d'accés, i rere ella hi ha una segona clastra, conegut com el pati del pou de la Venerable. Aquesta té dos portals d'accés, situats baix una gran porxada sostinguda per una columna de característiques jòniques i amb èntasi. El portal de la dreta, barroc, és de marbre vermell i està recobert per un frontó bipartit, sustentades per dues pilastres estriades, amb el relleu d'un angelet situat sobre la llinda del portal. El portal de l'esquerra és de pedra viva, de traça renaixentista, també de llinda, amb pilastres llises; sobre el portal hi ha un frontó, afegit posteriorment a la construcció del portal, amb l'escut dels Bennàssar, la inscripció "anno 1702" i rematat per una creu. En el centre dels dos portals hi ha el portal rodó de l'antiga església medieval, descobert el 1995. Sobre la porxada, de teula àrab, podem veure el rellotge de sol i l'espaldana gòtica, de pedra viva amb dues obertures ogivals que contenen les campanes.

L'església, un temple d'estil renaixentista tardà i primer barroc, és de planta rectangular, de nau única amb cinc capelles laterals, coberta amb volta de canó la central i de volta d'ansa paner les laterals, i dividida en quatre trams per arcs faixons. L'absis és quadrangular, de murs convergents, separat de la nau central per un arc, amb un escut de dos lleons rampants en el centre. El cor està situat als peus del temple, sostingut per un arc d'ansa paner i una volta de creueria.

De l'interior de l'església destaca, entre altres elements, el retaule major, obra realitzada al 1730 per l'escultor ciutadà Joan Deyà. Presenta una fornícula amb una talla de la Immaculada, a la dreta una de Sant Bartomeu i a l'esquerra una de Sant Agustí. A l'àtic hi ha la talla de Sant Jeroni i, sobre ell, l'escut de la ciutat.

Altres elements que podem destacar són el Crist de la Sang, una talla de fusta policromada dels segles XIV- XV, situat en la primera capella de la dreta, prop del presbiteri, en el centre d'un retaule barroc; l'orgue, ubicat en el centre de la barana del cor, va ser fabricat per Sebastià i Damià Caymari el 1694; a més, hi ha una escultura d'àngels adoradors, datada el segle XVI, o dos fragments de pintures d'àngels adoradors, fetes al tremp sobre taula, que es poden datar en el segle XV.

En el costat esquerre de l'església es troba l'actual entrada al monestir: un portal de llinda i brancals de pedra viva. En aquesta cambra, on es troba el parlador, es conserva l'antic torn de fusta, encara en funcionament.

A l'esquerra de l'entrada, al ponent, tenim la façana del monestir. Aquesta té un gran portal de mig punt, amb dovelles de marès i brancals de pedra viva, finestres i finestrons amb reixes. La primera sala servia d'entrada i hi havia un antic parlador. Un segon portal, de llinda i la inscripció del trigramma HIS (Iesus Hominum Salvator) i amb brancals amb decoració floral, permetia l'entrada a la clausura. Aquestes dues habitacions han estat transformades en un petit museu en el que podem veure una mostra de la pintura religiosa que conserva el monestir.

Finalment, l'albergueria tanca la claustra pel costat sud, devora el portal d'entrada. Antigament, en aquest indret hi havia una pallissa. L'edifici, molt reformat, té dues plantes, amb dos portals de llinda a la planta baixa i tres finestrons, de mides diferents, a la planta superior.

A l'interior hi ha dos patis: el pati de les cel·les, format per quatre carreres amb un hort-jardí en el centre. A l'ala de migjorn hi trobam el refectori i una carrera empedrada que duu al porxo de la cuina, baix el que veim un portal rodó retallat i set escalons de pedra viva que davallen a la cuina. A l'ala de llevant hi ha una gran sala que les monges anomenen "sala del claustre", amb accés per un portal rodó amb molt de regràs. A la resta hi ha dependències conventuals. En el primer pis es troben les cel·les de les monges, amb finestres totes elles amb esplandit, brancalades emblanquinades que dibuixen una creu a la part superior i voladissos triangulars sobre permòdols de marès. En el pati hi ha un gran aljub amb un coll quadrat de cisterna i una pica. La façana de l'edifici conventual és de paredat en verd amb un referit sobre ell i un sòcol de color diferent amb una decoració en base a semicercles. Els paredats són de carreus de pedra viva en els baixos i de tapial referit a la resta, rematat per un gubi i caps de

teulada. De la sala del claustre arranca una escala de dos trams amb arrambador de fusta que puja a les cel·les.

L'altre pati és el del pou de la Venerable, tancat pel nord per l'antic noviciat, amb planta baixa i dos pisos, pel migjorn per una de les façanes de l'església, pel llevant per l'antic llenyer i pel ponent per una ala de l'altre buc. Hi destaca un coll quadrat d'un aljub i una pica rodona, davall una porxada a quatre vessants, sostinguda per quatre columnes octogonals, i amb una estàtua de la Mare de Deu a la part superior. A la part superior de la façana de ponent hi ha inscrita la data de 1831. A la façana del noviciat hi ha un portal de llinda i un finestró a la planta baixa, mentre que a la superior hi ha una sèrie de finestres rectangulars, una d'elles amb una creu incisa i dues amb estilització conopial. En el segon pis, les finestres són quadrades.

S'ha de destacar sobre manera aquest pou, denominat de Sor Clara Andreu, de gran profunditat i que s'abasteix directament des de la capa freàtica. Aquest pou, de gran simplicitat des de l'exterior, denota la seva enorme complexitat a l'interior de la clausura, ja que és l'element central de l'abastiment domèstic del convent. Al terra del rebedor s'obri un accés a una mina que davalla en forta pendent i que es pot resseguir per una escala de 33 escalons. Uns 10 metres de profunditat es va excavar una estança envoltada de nínxols i gerrers a manera de cambres de refrigeració. Al fons de l'estança, davant l'escala, s'obri una perforació climatitza les sales, permet extreure aigua des de l'interior de la clausura i afavoreix les obres que s'hagin de realitzar a l'interior de la perforació. El més destacat és la decoració que presenten les parets i murs: el conjunt de passadís i cambra està excavat a nivells molt argilosos que fan imprescindible el seu aterrat amb morter hidràulic de test. El resultat es una superfície de color vermell que ha estat totalment decorada amb incrustacions de copinyes, formant una decoració geomètrica i vegetal. La decoració també s'estén cap a la part superior, dins a arribar al coll del pou.

L'hort, tancat de paret de tapial, està format per una sèrie de marjades. Dins aquest hi ha alguns aljubs i una síquia sobre pilars. L'Arxiduc va alabar aquest hort- jardí.

La tipologia del conjunt monàstic posa de manifest la seva complexitat evolutiva i constructiva. Es poden apreciar trets medievals però l'aspecte general presenta una certa unitarietat, que se situaria entre els segles XVII i XVIII, amb alguna construcció més recent. En general però, la lectura tipològica és bastant factible.

Cronologia: medieval- moderna (origens del segle XIII, reformes entre els segles XVI- XVIII)

Criteris de datació: fonts bibliogràfiques

Classificació general: arquitectura religiosa

Accessibilitat: a peu, vehicle ordinari

Funcionalitat: monestir

Materials i tècniques de construcció: marès, pedra, morter, teula àrab; tapial amb referit en algunes zones. A altres, carreus de marès, o paredat en verd.

Bibliografia

Capellà, M.A.; Colom, C.; Cortés, S.; Martorell, F.; Riera, M.M.; Torres, A.; Tugores, F.: "Els sistemes d'abastiment d'aigua del monestir de Sant Bartomeu de monges jerònimes d'Inca", a *VII Congrés de Patrimoni. El nostre patrimoni cultural: Arquitectura i enginyeria popular a Mallorca*. Palma, Societat Arqueològica Lul·liana, 2006. P. 311- 320.

Fiol Tornila, P.: "Creació i consolidació del Monestir de sant Bartomeu d'Inca", a *I Jornades d'Estudis Locals. Inca, 6-7 de maig de 1994*. Inca, Ajuntament d'Inca, 1994. P. 51- 60.

Fullana, P.; Tur, M.: *Guia dels pobles de Mallorca. Inca*. Palma, Hora Nova, 1999. p.25- 35.

Lozano, A.; Cursach, F.: *Expedient de declaració com a Bé d'Interès Cultural, amb categoria de Monument, a favor de l'església i convent de Sant Bartomeu, Inca*. Palma, Consell de Mallorca, 2006.

Llabrés Martorell, P.J.: *Inca en la història (1129- 1349)*. Inca, Ajuntament d'Inca, 1998. P. 94- 96, 213- 214.

Ordinas i Marcé, G.: *Guia patrimonial del Raiguer*. Mancomunitat del Raiguer, 2007. P.57- 58.

Riera, M.; Tugores, F.; Colom, C.; Capellà, M.A.: "El patrimoni historicoartístic del monestir de Sant Bartomeu d'Inca: la necessitat d'un Pla de Gestió", a *VIII Jornades d'Estudis Locals. Inca, 23 i 24 de novembre de 2007*. Inca, Ajuntament d'Inca, 2008. P. 121- 128.

Riera, M.M.; Tugores, F.; Colom, C.; Capellà, M.A.: El pou de Sor Clara Andreu del monestir de Sant Bartomeu (Inca, Mallorca). Tècnica decorativa i iconografia, a *VII Jornades d'Estudis Locals: Inca, 24 i 25 de novembre de 2006*. Inca, Ajuntament d'Inca, 2007. p. 175- 180.

Vives, F.; Martínez, B.: "El segle XVIII al monestir de Sant Bartomeu a través del retaule major, obra de Joan Deyà Balle, 1730", a *VI Jornades d'Estudis Locals: Inca, 22 i 23 d'octubre de 2004*. Inca, Ajuntament d'Inca, 2005. P. 59- 74.

<http://www.caib.es/sacmicrofront/noticia.do?mkey=M08092209023624284631&cont=21523&lang=CA> (Arbres Singulars: Lledoner de Sor Clara Andreu)

Estat de conservació

Estat de conservació: bo; totes les zones que han estat recentment reformades presenten bon estat de conservació físic. La gran majoria de cobertes han estat rehabilitades, i per això la presència de filtració d'humitats ha baixat considerablement.

La majoria dels tapials presenten en general un bon estat de conservació.

Estat de conservació de l'entorn: tal i com ja s'ha explicat, aquest conjunt es troba en continuïtat en la zona urbana per dos dels seus costats, però en el límit de la mateixa. El creixement del poble en el darrer segle i l'augment de les alçades ha fet que les vistes que l'Arxiduc descrivia, que es gaudien des de la part alta de l'hort del convent al pla de l'illa s'hagin perdut. La part de l'entorn de la banda nord-est, que fins a l'actualitat presenta característiques de rústic sembla que en breu podria ser urbanitzada.

El Lledoner presenta un estat de conservació regular, ja que durant les pluges de maig del 2009, una de les seves branques principals es va esqueixar.

Causes del deteriorament: -

Defectes de conservació: -

Perills eventuais: abandonament de les instal·lacions

Treballs realitzats: restauracions a l'església en 1918 i 1995.

Les intervencions més recents són el canvi de coberta, practicat a gairebé tot el convent; la restauració de l'església, duita a terme en el darrer decenni; i l'adaptació d'alguns interiors a dotar-los de condicions d'habitabilitat.

S'han adequat també les dependències més pròximes a l'entrada, les que més ús tenen pels visitants, de vegades amb el canvi dels paviments, de vegades amb nous revestiments a les parets.

Resten però encara molts espais en planta baixa que no han estat objecte d'intervenció en els darrers temps i també moltes façanes. L'ala de ponent de les cel·les no s'utilitza i s'ha conservat en el seu estat original.

S'observen algunes intervencions puntuals fetes en els darrers anys amb materials impropis del conjunt, com ara alguns murs amb revestiment a les zones baixes amb ciment pòrtland.

Protecció de l'element

Grau de protecció: A1 (BIC)

Protecció proposada: conservació íntegra del conjunt

Usos permesos: culturals i religiosos

Elements destacats a preservar: tot el conjunt, a més de la col·lecció d'obres que forma el museu.

Els retaules, ornaments i objectes litúrgics que es troben a l'interior de l'església i del monestir formen un conjunt indissoluble juntament amb l'immoble. Aquests elements, juntament amb els que s'han descrit, s'han de contemplar com a integrants del BIC. Aquests elements es troben inclosos a l'Inventari de Béns Mobles de l'Església Catòlica.

Intervencions preferents i admissibles: manteniment i conservació del monestir i l'església, dels seus interiors i exteriors, així com dels béns mobles que es guarden a l'interior

Pel que fa a l'immoble, en principi només hauria de ser objecte d'obres de conservació i de restauració. Aquest conjunt s'ha d'entendre tot ell com una unitat, i una actuació que no parteixi d'aquesta base serà sempre parcial i anirà en contra de la conservació del conjunt.

Tal i com també es desprèn de l'exposat fins ara, degut a l'elevat grau de conservació tant tipològic com d'elements i materials que s'ha donat en aquest convent, qualsevol obra de intervenció haurà de ser molt acurada i altament respectuosa amb les preexistències. Les intervencions haurien de ser les mínimes necessàries per a la bona conservació del conjunt sense descuidar els aspectes d'habitabilitat en aquelles zones destinades a tal efecte.

És obvi doncs, que s'haurà de conservar la configuració general de tot el conjunt entès de forma unitària. No només la configuració volumètrica i d'espais i de relació entre construït i espai lliure sinó també els aspectes més concrets de cada cas, materials tècniques constructives, etc.

Aquesta lectura unitària ha d'estendre's també al tractament dels tancaments del recinte conventual per la seva part exterior, i entendre que aquests formen part del conjunt conventual.

Propietat: eclesiàstica

Classificació del sòl: urbà

Protecció existent: Declarada Bé d'Interès Cultural, amb categoria de Monument, amb data de 22 /04/2007, mentre que l'orgue ho és des de 2005.

El lledoner de sor Clara Andreu va ser catalogat com a Arbre Singular el dia 11 de juny de 1993. Aquest monestir també es troba inclòs en l'anterior catàleg de patrimoni del municipi, realitzat el 1998.

Altres / Observacions: dins el conjunt del monestir s'han realitzat tres fitxes individualitzades per una sèrie d'elements que mereixen una major protecció: INC- B022 i INC- B023 (els dos escuts de les portes de l'església) i INC- F044 (el rellotge de sol).

S'ha de dir que a l'informe de declaració de Bé d'Interès Cultural no parla en cap moment de les decoracions del Pou de Sor Clara Andreu. L'existència d'aquest element, amb les seves decoracions (possiblement úniques a l'illa) l'hem coneguda a partir dels estudis de Magdalena Riera, Francesca Tugores, Carme Colom i M. Angel Capellà.

Zona de protecció de l'element

Àmbit d'influència: s'inclou dins la delimitació de BIC, tal i com es pot observar a la delimitació gràfica adjunta, tot el que actualment forma part del conjunt conventual, que conforma la major part de la illeta situada entre els carrers de les Monges, del canonge Garau, de Cabrit Bassa, de Ramón y Cajal i de sant Joan Baptista de la Salle. S'inclouen per tant dins la delimitació de BIC totes les dependències conventuals, tant les edificades com els espais lliures, és a dir, les clastres i l'hort que l'acompanya. Tot aquest espai està delimitat bé pels

propis murs de les edificacions, bé per una elevada tanca. La delimitació del BIC recorrerà doncs per aquest límit de propietat, sempre entenent que la cara exterior dels murs i de la tanca resulten incloses en ell.

Per a la delimitació de l'entorn de protecció del BIC, i entenent aquest com el conjunt d'elements relacionats o vinculats a un BIC com a conseqüència de les necessitats d'actuació en ell, s'han tengut en compte els següents criteris d'actuació:

- Protecció física del monument: l'envolent més pròxima del monument ha de complir, com a principal funció, una salvaguarda de la seva integritat física. S'han de tenir en comptes des d'aspectes de contacte directe amb altres materials, presència d'humitats, recolzament de construccions en els murs de tanca, relació entre les alçades, etc. Aquesta situació en el límit del sòl urbà, a les afores del poble però sense perdre el contacte amb ell, així com la qualitat de monestir amb característiques 'rurals', són dues característiques importants a nivell històric. Ho degueren ser tan a nivell de la recerca d'un emplaçament inicial com al llarg dels segles. Actualment s'han vist modificades perquè ja ha arribat a aquest lloc la pressió urbanística, i estan envoltant el conjunt nous creixements urbans. Entenem però, que no es pot perdre la percepció de situació del convent a sobre del serral, a un límit, tant en el sentit urbanístic com topogràfic.
- Significació i visualització del bé: identificació de l'entorn com a lloc, integració del bé en el paisatge (control d'elements que puguin interrompre una perspectiva del bé; condicions volumètriques, materials o formals als edificis de nova planta que s'instal·lin prop del bé; prohibició de col·locació de qualsevol element que pugui interrompre la visió directa del bé o alguna de les escenes visuals significatives; eliminació cablejat; existència i valoració de perspectives estètiques consolidades històricament o col·lectivament). Actualment, pel costat que forma un continu construït amb el poble, i degut sobretot a la configuració topogràfica, és difícil tenir visuals a distàncies mitges sobre l'edifici, només es tenen visuals des dels carrers envoltants. Per la única banda que s'obtenen visuals a mitja distància és des del costat nord i est de l'edifici, és a dir, des de la banda que forma el tall. Aquests visuals a més, se consideren bàsiques ja que són precisament les que permeten la percepció de la situació del conjunt a sobre d'un tall, del Serral.

S'inclou dins l'entorn de protecció tota la illeta conformada pels carrers de les Monges, del canonge Garau, de Cabrit Bassa, de Ramón y Cajal i de sant Joan Baptista de la Salle, aquests inclosos. Aquesta seria la delimitació pel costat del poble, pel costat del construït, i on el terreny discorre en suau pendent. Per la banda est i nord, en canvi, és la banda on se produeix el desnivell topogràfic, on està encara escassament construït i on s'obren les visuals, per això, pel costat est la delimitació arriba fins al carrer d'Escorca aquest inclòs i pel costat nord fins al camí que s'assenyala gràficament.

Definició de les intervencions preferents sobre l'entorn de l'element: en primer lloc, amb la delimitació d'aquest entorn de protecció es pretén una protecció física del monument, la qual anirà des dels aspectes més constructius o estructurals fins a aquells més estètics. En aquest sentit es pot assenyalar per exemple, que el tractament dels vials i dels espais lliures perimetrals a les tanques i murs exteriors del convent ha de ser integrat amb aquest i ha d'evitar l'augment de la possibilitat d'humitats d'ascensió per capilaritat. En aquest sentit també, les edificacions amb façana pel carrer Ramon y Cajal confronten amb la tanca del convent pel seu costat de ponent. En aquesta franja també s'hauran d'evitar problemes

d'humitat i d'intervencions en aquesta tanca, així mateix s'haurà d'evitar l'existència d'adossaments per aquesta banda, tant pel que fa a noves construccions com també s'haurà de procurar la desaparició de construccions auxiliars adossades.

L'altre de les funcions principals d'aquest entorn de protecció és la preservació de les visuals més importants, en aquest cas no tant des del monument, sinó les que del monument es pugui tenir, per això, les actuacions en aquesta zona no podran prescindir de tenir en compte els aspectes de millora de la contemplació d'aquest monument i hauran d'estar sempre encaminades a no minvar la contemplació del mateix.

En tot cas, s'haurà d'estar al que assenyala la llei 12/98, del patrimoni històric de les Illes Balears, especialment en els seus articles 4 (col·laboració de l'Església catòlica), 22 i 23 (protecció general dels béns del patrimoni històric i preservació de béns immobles), 26 (deure de conservació), 31 (col·locació d'elements exteriors), 37 (autorització d'obres), 40 (llicències) i 41 (criteris d'intervenció en els béns d'interès cultural) i 45 (béns mobles inclosos en un bé d'interès cultural).

Plànol de delimitació de l'àmbit d'influència: seguint tots aquests criteris s'ha delimitat l'entorn de protecció que es pot apreciar a la delimitació gràfica adjunta.

Galeria

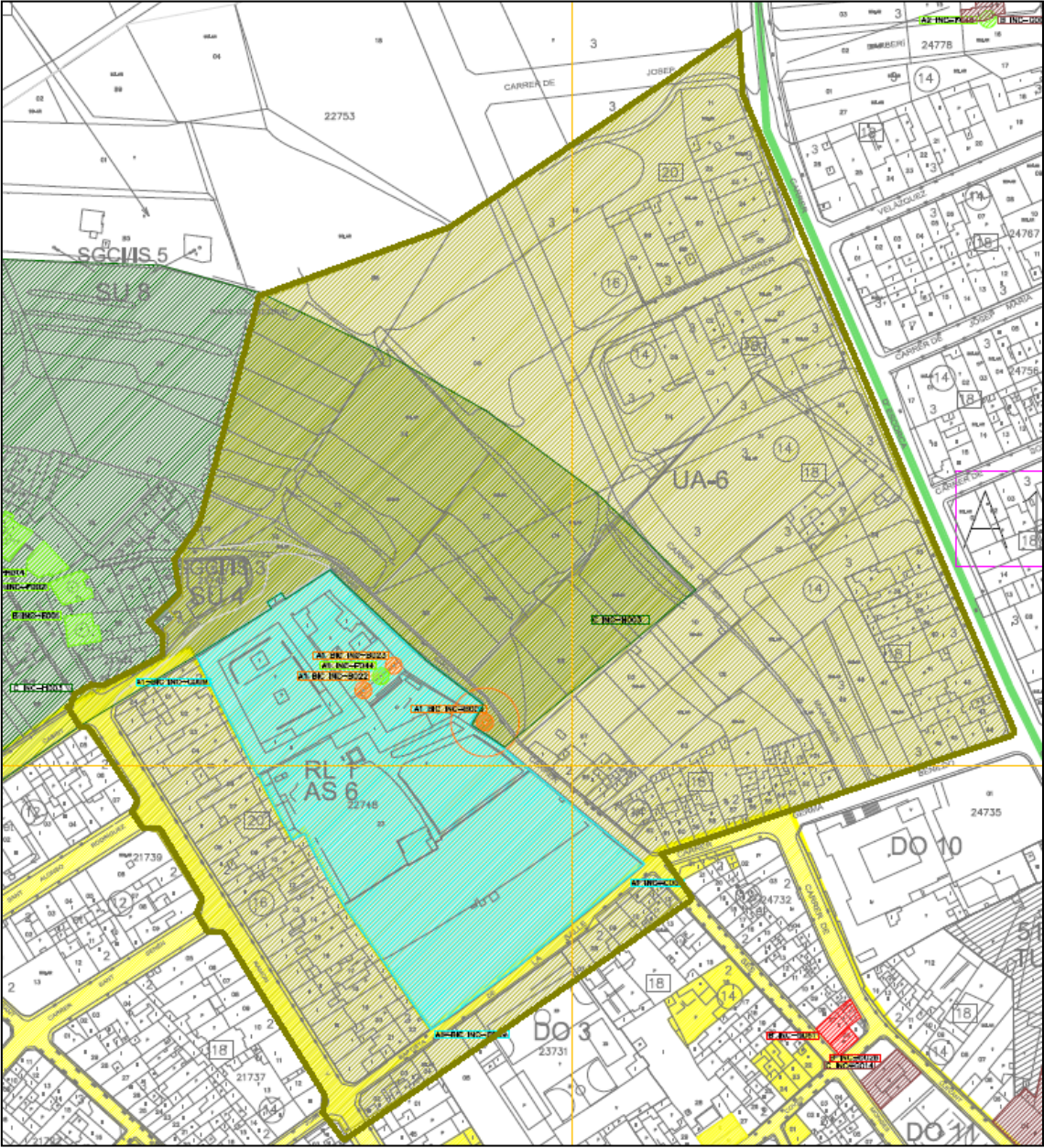
Catàleg de Patrimoni del terme municipal d'Inca

Plànol de situació

- Element a protegir
- Delimitació de l'àrea de protecció